

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Podhrázkého, soudkyně Jiřiny Chmelové a soudce Davida Hipšra v právní věci žalobce: **D. D. B.**, zastoupen Mgr. Petrou Mráčkovou, advokátkou se sídlem Myslíkova 284/32, Praha 2, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 4. 2026, č. j. 19 A 7/2026-44,

t a k t o :

- I. Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á**.
- II. Žalobci **s e u k l á d á** zaplatit soudní poplatek ve výši **1 000 Kč** za podání návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, a to ve lhůtě **3 dnů** od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 17. 9. 2025, č. j. OAM-16284-15/DP-2025, zamítlo žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem ostatní/jiné podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, neboť pobyt žalobce na území není v zájmu České republiky. Žalovaná k odvolání žalobce rozhodnutím ze dne 23. 1. 2026, č. j. MV-187529-4/SO-2025, změnila výrok prvostupňového rozhodnutí tak, že žádost se podle týchž ustanovení zamítá a dlouhodobý pobyt se neprodlužuje, neboť je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Proti rozhodnutí žalované brojil žalobce žalobou u Městského soudu v Praze, který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl.

[2] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, se kterou spojil návrh na přiznání odkladného účinku.

[3] Stěžovatel návrh na přiznání odkladného účinku odůvodnil tím, že na území České republiky pobývá od roku 2023 a vytvořil si zde soukromé a rodinné vazby. Uvedl, že jeho matka je po operaci ruky a on jí s ohledem na její zdravotní stav pomáhá se záležitostmi běžného života. Na území má rovněž další příbuzné, zejména tetu, a za dobu pobytu si zde našel také

přátele. Podle stěžovatele by nepřiznání odkladného účinku znamenalo faktické ukončení jeho pobytu na území České republiky, přerušení vazeb k rodině a přátelům a zásah do jeho soukromého a rodinného života. Současně uvedl, že v České republice studuje na Panevropské univerzitě prezenční bakalářský studijní program Podnikání a management, který by v případě nutnosti vycestovat musel přerušit.

[4] Stěžovatel dále namítl, že s ohledem na situaci na Blízkém východě je jeho vycestování do Vietnamu v nejbližší době obtížně představitelné, neboť došlo k omezení letecké dopravy a ke zdražení letenek na trasách využívajících obvyklé přestupní body v této oblasti.

[5] Konečně stěžovatel poukázal na svůj zájem osobně se účastnit řízení o kasační stížnosti, sledovat jeho průběh a udělovat svému zástupci pokyny k dalšímu postupu. Má za to, že újma hrozící jemu je nepoměrně větší než případná újma, která by mohla vzniknout jiným osobám, a že přiznání odkladného účinku není v rozporu s veřejným zájmem.

[6] Žalovaná ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku uvedla, že v daném případě není splněna podmínka podle § 73 odst. 2 s. ř. s. spočívající v hrozbě nepoměrně větší újmy na straně stěžovatele. Podle žalované stěžovatel neuvedl skutečnosti, které by mohly vést k závěru, že výkon rozhodnutí nebo jeho právní následky by pro něj takovou újmu znamenaly. Zdůraznila, že účelem odkladného účinku kasační stížnosti není nahrazovat pobytové oprávnění. Ve vztahu k námitce týkající se studia stejně jako ve vztahu k námitce týkající se péče o matku stěžovatele žalovaná odkázala na své vyjádření k žalobě a na odůvodnění napadeného rozsudku. K tvrzeným komplikacím s vycestováním do Vietnamu žalovaná uvedla, že jsou dostupné lety s mezipřistáním ve Frankfurtu nad Mohanem či Istanbulu, případně přes Mnichov nebo Paříž, a že jsou k dispozici i levnější varianty za cenu delší doby cestování. Konečně žalovaná poukázala na to, že stěžovatel je v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem, takže ochrana jeho práv je dostatečně zajištěna a případná komunikace se zástupcem může probíhat i prostřednictvím moderních komunikačních prostředků.

[7] Nejvyšší správní soud k návrhu předně připomíná, že podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 a 5 s. ř. s. se užije přiměřeně. Odkladný účinek lze tedy kasační stížnosti přiznat tehdy, jestliže by výkon nebo jiné právní následky napadeného rozhodnutí krajského soudu znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Odkladný účinek kasační stížnosti představuje zcela výjimečný institut, kterým se mění účinky pravomocného rozhodnutí, a měl by být využíván pouze v situacích, kde výkon rozhodnutí nebo jeho jiné následky mohou působit značné obtíže. Přiznání odkladného účinku má místo jen tam, kde jeho nezbytnost převáží nad obecným požadavkem právní jistoty opírající se o pravomocná rozhodnutí orgánů veřejné moci (např. usnesení NSS ze dne 19. 1. 2026, č. j. 7 As 266/2025-36, a tam citovaná judikatura). Kasační stížnost jako mimořádný opravný prostředek směřuje proti již pravomocnému rozhodnutí, a do doby rozhodnutí o kasační stížnosti je proto třeba na rozhodnutí krajského soudu pohlížet jako na správné. Pouze v případě naplnění zákonných podmínek pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je možno tuto zásadu narušit (např. usnesení NSS ze dne 25. 4. 2022, č. j. 8 Azs 71/2022-25).

pokračování

[8] Břemeno tvrdit a osvědčit naplnění zákonných předpokladů pro přiznání odkladného účinku tíží jeho navrhovatele (usnesení NSS ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012-32). Jak uvedl Nejvyšší správní soud v bodě 9 usnesení ze dne 30. 1. 2012, č. j. 8 As 65/2011-74, „[k]asační soud není povolán k tomu, aby za navrhovatele vlastní vyhledávací činností zjišťoval či dokazoval důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti“. Úkolem navrhovatele je tak předložit dostatečně konkrétní a individualizované tvrzení o tom, že mu v důsledku napadeného rozhodnutí vznikne nepoměrně větší újma než jiným osobám, vysvětlit, v čem tato újma spočívá, a uvést její rozsah. Tvrzení, kterými navrhovatel odůvodňuje návrh na přiznání odkladného účinku, pak musí rovněž řádně doložit (usnesení NSS ze dne 24. 9. 2015, č. j. 2 As 218/2015-50).

[9] Nejvyšší správní soud v nyní posuzované věci dospěl k závěru, že stěžovatel výše popsané břemeno neunesl. Stěžovatel v návrhu na přiznání odkladného účinku poukazuje zejména na své rodinné a soukromé vazby na území České republiky, na tvrzenou potřebu péče o matku, na probíhající vysokoškolské studium a na obtíže spojené s případným vycestováním do Vietnamu. Nejvyšší správní soud však konstatuje, že tato tvrzení zůstala převážně v obecné rovině, aniž by byla blíže konkretizována a doložena.

[10] Stěžovatel sice uvádí, že na území České republiky pobývá od roku 2023, má zde matku, tetu a přátele, avšak blíže nekonkretizuje intenzitu těchto vztahů. Pokud jde o tvrzenou pomoc matce po operaci ruky, stěžovatel ani v návrhu na přiznání odkladného účinku nijak neupřesnil její aktuální zdravotní stav, rozsah potřebné pomoci ani důvod, pro který by tuto pomoc nemohly zajistit jiné osoby. Toto tvrzení navíc nijak konkrétně nedoložil. Obecná tvrzení o rodinném a společenském zázemí přitom sama o sobě pro přiznání odkladného účinku nepostačují (srov. např. usnesení NSS ze dne 1. 12. 2016, č. j. 10 Azs 249/2016-32, bod 8, či usnesení NSS ze dne 16. 9. 2025, č. j. 2 Azs 184/2025-32, bod 15).

[11] Obdobně Nejvyšší správní soud nepovažuje za dostatečně tvrzenou, natož osvědčenou újmu, která by měla stěžovateli vzniknout v souvislosti s jeho tvrzeným studiem na Panevropské univerzitě. Stěžovatel v návrhu pouze obecně uvádí, že napadené rozhodnutí zasáhne do jeho studia a že v případě nepřiznání odkladného účinku bude muset studium přerušit a opustit území České republiky, aniž by konkrétně uvedl, v čem má tvrzená újma spočívat a jaké konkrétní dopady by pro něj přerušení studia mělo. Nejvyšší správní soud přitom není povolán k tomu, aby za stěžovatele vlastní vyhledávací činností zjišťoval či prokazoval důvody pro přiznání odkladného účinku (srov. usnesení NSS ze dne 18. 4. 2014, č. j. 3 Afs 49/2014-26). Za této situace zůstává tvrzení o zásahu do studia pouze v obecné rovině, což k přiznání odkladného účinku nepostačuje (srov. usnesení NSS ze dne 29. 4. 2026, č. j. 10 Azs 58/2026-40). Nejvyšší správní soud nadto dodává, že napadený rozsudek stojí rovněž na závěru o účelovosti postupu stěžovatele. Městský soud tento závěr opřel zejména o to, že stěžovatel ještě v průběhu správního řízení tvrdil, že nadále plánuje studium programu Ekonomika a management na ČVUT a že za tímto účelem pokračuje v jazykové přípravě, přesto však následně bez bližšího vysvětlení předložil potvrzení o přijetí ke studiu na Panevropské univerzitě. Podle městského soudu přitom dosavadní jazyková vybavenost stěžovatele tomuto kroku zjevně neodpovídala, neboť dosáhl toliko úrovně A1, případně plánoval dosažení úrovně A2, ačkoli i z dostupných podkladů vyplývalo, že pro vysokoškolské studium v českém jazyce je vyžadována úroveň podstatně vyšší. I přes tyto závěry zpochybňující věrohodnost tvrzeného studia však stěžovatel

v návrhu na přiznání odkladného účinku okolnosti svého studia nijak konkrétně nevysvětluje a pouze obecně tvrdí, že bude muset studium přerušit a opustit území České republiky. Stěžovatel přitom ani nijak blíže netvrdí, natož osvědčuje, že ke dni rozhodování Nejvyššího správního soudu ve studiu skutečně pokračuje a je reálně schopen plnit studijní povinnosti. Ani z tohoto pohledu proto nelze tvrzenou újmu považovat za dostatečně konkretizovanou.

[12] Ani námitka týkající se komplikací spojených s vycestováním do Vietnamu nemůže obstát. Stěžovatel v návrhu pouze obecně uvádí, že si za současné situace na Blízkém východě nedokáže reálně představit, že by byl v nejbližší době schopen z území České republiky vycestovat, neboť došlo k částečnému ochromení letecké dopravy a zdražení letenek. Tato tvrzení však nijak blíže nekonkretizuje ani nedokládá. Městský soud přitom již v napadeném rozsudku poukázal na to, že vycestování do Vietnamu je i nadále možné, a zmínil dostupnost letů například přes Paříž či Mnichov. Stěžovatel se s touto argumentací v návrhu na přiznání odkladného účinku nijak konkrétně nevypořádává a setrvává pouze u obecného tvrzení o ztížené dopravní situaci a vyšších nákladech. Podle Nejvyššího správního soudu však finanční náklady spojené s vycestováním, včetně nákladů na pořízení letenek, samy o sobě nepředstavují újmu takové intenzity, která by odůvodňovala přiznání odkladného účinku, neboť jde o předpokládaný a standardní důsledek ztráty pobytového oprávnění (např. usnesení NSS ze dne 14. 3. 2018, č. j. 10 Azs 47/2018-31, bod 6, a ze dne 23. 7. 2025, č. j. 6 Azs 88/2025-28, bod 10).

[13] Stěžovatel dále poukazuje na to, že má zájem osobně se účastnit řízení o kasační stížnosti, sledovat jeho průběh a udělovat svému zástupci pokyny k dalšímu postupu. Nejvyšší správní soud však již opakovaně judikoval, že obecně vyjádřený zájem stěžovatele na osobní účasti v řízení o kasační stížnosti či jeho právo být v kontaktu s advokátem nemohou samy o sobě bez dalších individuálních okolností odůvodnit přiznání odkladného účinku. Při běžně dostupných prostředcích komunikace přitom může stěžovatel i po odjezdu z České republiky bez větších obtíží zůstat se svým advokátem v kontaktu (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019-38, bod 61 a 68, dále např. usnesení NSS ze dne 28. 5. 2024, č. j. 6 Azs 101/2024-20, bod 12).

[14] Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatel neuvedl a neprokázal relevantní důvody, kvůli nimž by mu nepřiznáním odkladného účinku kasační stížnosti vznikla významná újma. Z tohoto důvodu se již Nejvyšší správní soud nezabýval naplněním další podmínky týkající se rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[15] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl. Tímto usnesením nicméně nepředjímá rozhodnutí ve věci samé.

[16] Podání návrhu na přiznání odkladného účinku podléhá soudnímu poplatku ve výši 1 000 Kč, a to podle položky 20 sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona o soudních poplatcích. Povinnost zaplatit soudní poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku vzniká dnem právní moci rozhodnutí, jímž bylo o návrhu rozhodnuto a v němž byla navrhovateli uložena povinnost soudní poplatek zaplatit (§ 4 odst. 1 písm. h) zákona o soudních poplatcích, *per analogiam*; srov. k tomu též usnesení NSS ze dne 29. 2. 2012,

QR Platba

pokračování

č. j. 1 As 27/2012-32], přičemž poplatek je v takovém případě splatný do 3 dnů od právní moci rozhodnutí, kterým byla povinnost poplatek zaplatit uložena (§ 7 odst. 1 citovaného zákona). Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto usnesení.

[17] Soudní poplatek lze zaplatit v hotovosti na pokladně Nejvyššího správního soudu anebo bezhotovostně převodem na účet soudu číslo: **3703-46127621/0710**, vedený u České národní banky, pobočka Brno. Závazný variabilní symbol pro identifikaci platby je **1070507826**.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

K výroku II.:

Nebude-li soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku včas dobrovolně zaplacen, bude vymáhán.

V Brně dne 22. května 2026

Milan Podhrázký
předseda senátu